

Încercarea

Încercarea

„Domnul pedepsește pe cine iubește!” (Evrei 12.6)

Domnul Isus Hristos nu face niciodată o spărtură în viața noastră, decât pentru a trece prin ea și a pune sufletele și simțămintele noastre mai în dea-proape în legătură cu El însuși. Cea mai mică înaintare în cunoașterea dragostei și a Persoanei Sale are mai mult preț decât toate suferințele pe care le-a îndurat vreodată omul. Nu este nimic care să se asemene cu această cunoaștere a Lui; ea durează pentru totdeauna.

Toti cei credincioși nu trec liniștiți prin această viață, cu toate că unii pot să fie mai puțin încercați decât alții; dar, la urma urmei, sîntem întristați „pentru puțină vreme, dacă trebuie” (1 Petru 1.6). Nu vă neliniștiți; Cel care ține frînele, care socotește ceea ce vă este de folos, este Dumnezeu. Lui nu-I place să ne întristeze. El socotește că ne este de folos să trecem pe aici, însă numai pentru un timp. Adesea simțim o foarte mare încurcătură cînd aducem greutățile noastre înaintea lui Dumnezeu.

„Cum aș putea” - va zice, uneori, un credincios întristat - „cînd durerea mea este rodul păcatului meu? Aș putea, cu inima întreagă, să aduc necazurile mele înaintea lui Dumnezeu, știind că le merit?” - Da, căci Domnul Hristos le-a purtat înaintea lui Dumnezeu. Acesta este locul pe care mă pot așeza. Dumnezeu poate să intervină, să-mi vină în ajutor în toată încercarea mea, pentru că lucrarea Domnului Hristos pentru mine a fost pe deplin săvîrșită. În general, orice suferință provine din păcat și orice ajutor este întemeiat pe ispășire.

Nu există situație în care să se găsească un sfînt (un credincios), în care să nu poată căuta prezența lui Dumnezeu, pentru a fi ajutat.

Am fost foarte fericit în timpul bolii mele; ea m-a făcut să simt mai mult ca oricînd că cerul și sînul lui Dumnezeu sînt refugiul meu, să văd că voi viețui, că voi fi în veci cu El.

Mîndria și o dîrzenie fermă (plină de stoicism) în fața suferinței nu ni se potrivesc. Sufletele noastre nu sînt aduse în felul acesta la Dumnezeu, ci dim-potrivă, astfel ele sînt ținute la distanță de El. Cînd durerea te cuprinde cu totul și pare fără sfîrșit, ea îți dă intimitate cu El, care are voința și puterea de a ne veni în ajutor; iar atunci, noi găsim într-adevăr izvoarele noastre în Dumnezeu.

Dacă am aduce toate amărăciunile noastre înă-intea lui Dumnezeu, pentru a trece prin ele întradevăr cu El, inimile noastre ar fi cu totul libere și fericite de a se uita pe sine și a purta grijă de alții.

Cînd sufletul celui credincios este în încercare, năzuința naturală a credinței lui este de a se îndrepta spre Dumnezeu, ca spre izvorul și nădej-dea sa. Nu există un timp mai plăcut ca cel al uitării de sine și ca cel al încercării, pentru sufletul care se încrede în El.

Cînd privim în urmă, la viața noastră trecută, sîntem îndreptățîți să-L binecuvîntăm pe Dumne-zeu pentru încercările prin care am trecut, mai mult decât pentru orice alt lucru.

El binevoiește să Se coboare în toate împreju-rările noastre și, cu ocazia unei întristări cu totul neînsemnate, intervenția Sa are ca rezultat nu de a ne ajuta să regăsim ceea ce am pierdut, ci de a ne ajuta să-L întîlnim pe Dumnezeu în locul durerii noastre.

Va veni timpul cînd toate suferințele se vor sfîrși, dar Prietenul nostru va rămîne. El este Acela a Căruia dragoste a fost pusă la încercare, este Prietenul nostru adevărat. El a intrat în cele mai adînci neliniști ale inimilor noastre și vrea să ne facă părtași bucuriei Sale pentru totdeauna.